

**01
10**
**ŠEIMADIE
NIS**
ŠEIMOS FESTIVALIS

Praėjus švenčių šurmuliui, kviečiame skirti laiko sau, savo šeimai, tam, kas svarbu. Atvykite į pirmą kartą Vilniaus arkivyskupijoje organizuojamą Šeimadienį, kuriame atrasite, ko nežinojote, ar prisiminsite tai, ką buvote pamiršę.

Šeimadienis vyks sausio 10 d., šeštadienį, 11–20 val., Lietuvos parodų ir kongresų centre LITEXPO, Vilniuje.

Bilietai į šventę platinami mūsų bažnyčios kioskelyje (vaikams iki 5 m. bilieto nereikia, vaikas iki 14 m. – 1,45 €, suaugusiems – 2,90 €). Už platinimą atsakinga Dalia Verseckaitė, tel. 8 675 85321. Ateikite su šeima, atraskite šeimą bendruomenėje, pajuskite, kad bažnyčia yra Jūsų šeima! Daugiau informacijos www.seimadienis.lt.

KVIEČIAME SAVANORIUS

Savanoriai gražūs žmonės! Tavęs reikia Šeimos festivaliui ŠEIMADIENIS 2015 01 10 Litexpo, Vilnius. Registruokis: vajc.lt/registracija.

BETA KURSAI BERNARDINUOSE

Esate kviečiami į Bernardinų parapijoje organizuojamus BETA kursus. Kursų metu bus kalbama apie Sakramentus ir Liturgiją. Per 9 susitikimus pagilinsite ne tik savo žinias apie Sakramentus, Liturgiją, bet ir sutvirtinsite savo tikėjimą, susitiksime senus draugus, susipažinsite su naujais žmonėmis diskutuodami grupelėse. Konferencijas ves broliai pranciškonai, kunigai, pasauliečiai. Kursų viduryje vyks savaitgalio rekolekcijos,

kurias ves br. Gediminas Numgaudis OFM. Kursų susitikimai vyks pirmadieniais, 18.30 val. Pirmasis susitikimas – 2015 m. vasario 2 d. 18.30 val., Bernardinų bažnyčioje. Norinčius dalyvauti BETA kursuose maloniai prašome registruotis adresu: parapija.bernardinai.lt/betakursai o neturint tam galimybės – el. paštu: roma.juozaitiene@gmail.com arba telefonu 8 688 83637.

BETA kursuose vietų skaičius ribotas.

ŠILDYMO FONDAS

Mieli parapijiečiai, prasidėjus šildymo sezonui kaupiame Bernardinų šildymo fondą. Kas galite, maloniai prašome aukoti ar padėti surasti rėmėjų. Aukas galima pervesti į parapijos sąskaitą, pažymint „šildymo fondui“. Dėkojame už Jūsų pastangas. Telaimina Jus Dievas.

DVD „PO ŽVAIGŽDINIAIS SKLIAUTAIS“ – MŪSŲ KIOSKELYJE

Mūsų kioskelyje galite įsigyti režisieriaus Justino Lingio filmą, sukurtą parapijos 200 metų jubilėjui paminėti „Po žvaigždiniais skliautais“.

VILNIAUS ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO (BERNARDINŲ) PARAPIJA

Maironio g. 10, LT-01124 Vilnius

Parapijos raštinės darbo laikas:

I–IV 9–12 val. ir 13–17 val., V 9–12 val.

(lankytojai priimi 9–12 val., išskyrus III)

Kunigas budi raštinėje: III, IV, VI

16–17.45 val. (IV budi parapijos klebonas)

Tel. 8 616 01159, el. paštas: info@bernardinai.lt

<http://www.bernardinai.lt/parapija>

Parapijos banko sąskaita:

Vilniaus Šv. Pranciškaus Asyžiečio parapija

įm. kodas 192051599, atsiskaitomoji sąskaita

Nr. LT30 7300 0101 3343 9118

Šv. Pranciškaus ir Šv. Bernardino vienuolynas

įm. kodas – 192095229, atsiskaitomoji

sąskaita – Nr. LT 85 7044 0600 0154 3390

Parapijos laikraštį parengė Sigutė

ŠV. PRANCIŠKAUS ASYŽIEČIO
BERNARDINŲ PARAPIJA
1814 – 2014

BERNARDINAI

KRISTAUS APSIREIŠKIMAS (TRYŠ KARALIAI) 2015 sausio 4 d.

*Mes matėme
užtekant jo
žvaigždę ir
atvykome jo
pagarbinti.*

Mt 2, 2

EVANGELIJA (Mt 2, 1–12)

Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš Rytų šalies ir klausinėjo: „Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti“.

Tai išgirdęs, karalius Erodas apstulbo, o su juo ir visa Jeruzalė. Jis susikvietė visus tautos aukštuosius kunigus bei Rašto aiškintojus ir teiravosi, kur turėjęs gimti Mesijas.

Tie jam atsakė: Judėjos Betliejuje, nes pranašas yra parašęs: „Ir tu, Judo žemės Betliejuje, anaipol nesi menkiausias tarp garsiųjų Judo miestų, nes iš tavęs išeis valdovas, kuris gansymano tautą – Izraelį“.

Tuomet Erodas, slapčia pasikvietęs išminčius, smulkiai juos išklausinėjo apie žvaigždės pasirodymo metą ir, siųsdamas į Betliejų, tarė: „Keliaukite ir viską sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite man, kad ir aš nuvykęs jį pagarbinau“. Išklausę karaliaus, išminčiai leidosi kelionėn.

Ir štai žvaigždė, kurią jie buvo matę užtekant, traukė pirma, kol sustojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis. Išvydę žvaigždę, jie be galo džiaugėsi. Įžengę į namus, pamatė kūdikį su motina Marija ir, parpuolę ant žemės, jį pagarbino. Paskui jie atidarė savo brangenybių dėžutes ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miroso.

Sapne įspėti nebegrįžti pas Eroda, jie kitu keliu pasuko į savo kraštą.

PIRMOJO SEKMADIENIO PO NAUJŪJŲ METŲ ŠV. MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 60, 1–6; Ps 71; Ef 3, 2–3a. 5–6; Mt 2, 1–12

P. Viešpatie, tave garbins visos žemės tautos.

AUGUSTIN GUILLERAND. EPIFANIJA

Pirmąjį metų sekmadienį minime Trijų Karalių šventę, tradiciškai Vakarų Bažnyčioje vadinamą Epifanija (graikų k. – apsireiškimas) Tai – Kristus apsireiškimo pasauliui šventė: iš tolimų Rytų šalių atvykę išminčiai – visų pasaulio tautų ir genčių simbolis. Šio Kūdikio šviesa skirta ne vien išrinktajai tautai, bet visoms tautoms ir gentims, ne grupei to vertų išrinktųjų, bet kiekvienam. Ta proga siūlome skaitytojams kartūzų vienuolio Augustin Guillierand meditaciją iš knygos „Slėpinių šviesa“

Kad ir kokia varginga Jo prakartėlė, nuo pat savo mirtingojo gyvenimo pradžios Jėzus išjudina pasaulį. Jis patraukia sielas arba jas pašaurpina. Sužadina švelnumą ir garbinimą arba sukelia mirtiną neapykantą. Prie Jo kojų iš įvairių pusių renkasi visų sluoksnių atstovai. Pirmi – kuklūs fizinio darbo darbininkai. Mokslininkai ir protinio darbo darbininkai taip pat nepasilieka nuošalyje. Jis myli visas sielas, iš Jo rankų ir širdies joms visoms liejasi palaiminimas.

Epifanija – tai trijų išminčių kelionės diena. Jie atvyksta iš labai toli. Atkeliauja iš tolimų kraštų, ir svarbiausia, kad, būdami pagony, jie labai tolimi pagal savo sielos būklę. Tačiau jų klaidingi įsitikinimai negąsdina Kūdikėlio-Dievo. Jis yra tiesa, išskleidanti suklydimus, ir atėjo jos skleisti.

Epifanija – apsireiškiančios ir besiskleidžiančios Šviesos šventė. Pakilusi nuo Betliejaus kalvų, kur buvo angelų apreikšta apstulbusioms piemenų akims ir svarbiausia širdims, ji perskriejo lygumas bei slėnius, kalves bei kalnus, upokšnius bei upes ir tapo išminčių žvaigžde, sušvitusia vaiskiame Rytų danguje.

Tai ta pati šviesa, ir kitos nėra. Kiekvienas iš žvaigždės ar sielos sklindantis spindulys turi ją

atitikti. Tai Jėzus, Amžinasis Žodis, Dievas iš Dievo, Šviesa iš Šviesos. Jis apšviečia akis, o per akis – ir širdis. Ir vieniems, ir kitiems Jis save dovanoja. Tai jų džiaugsmas ir Jo džiaugsmas.

Evangelijoje nieko nepasakyta apie išminčių susijaudinimą, išvydus netikėtai pasirodžiusią žvaigždę, pajutus jos ženklinają dieviškąją šviesą. Joje beveik visada nutylimi gilieji jausmai. Galbūt dėl to, kad žemiškieji žodžiai juos nublukintų, ir dėl to, kad kiekvienas iš mūsų galėtų pats savo širdyje juos pajusti. Nėra abejonės, kad dieviškoji šviesa tolydžio spindi mūsų sielose, kviesdama jas pas Jėzų. Visos Evangelijos scenos – tam tikri pavyzdžiai, kuriuos privalu atkurti ir daugiau ar mažiau jais gyventi. Mūsų žemiškasis gyvenimas yra nuolatinis Dievo kvietimas ateiti pas Jį, tad kiekviename įvykyje galima atpažinti ženklą iš dangaus. Trūksta tik tikėjimo, padedančio šį ženklą įžvelgti ir už jį gaubiančios sukurtosios išorės atrasti begalinį švelnumą. Dievas visada kalba, tik mes beveik niekada Jo negirdime.

Kodėl tik tiek žmonių pastebėjo Rytų žvaigždę? Tik tiek girdėjo angelų giesmę? Gal Dievas ne visiems davė išvysti savo stebuklingąją žvaigždę arba išgirsti dangiškąją melodiją? Žinoma, kad ne. Dievas atsidavė visiems ir nie-

ko taip netrokšta, kaip visiems save dovanoti. Tačiau Jis niekam savęs neprimeta. Tik atsimerkiančios akys ir atsiveriančios širdys gali Jį kontemliuoti ir priimti. O Jo šviesai atsimerkia tik tos akys, kurios prireikus sugeba užsimerkti prieš apgaulingą spindesį, Jo švelnumui atsiveria tik tos širdys, kurios sugeba nepripažinti kūrinių traukos. Gyvenimas augina mus pamažu, viena po kitos einančiomis pakopomis, kurios yra atsidėjimo pakopos.

Atsidėjimas neapsieina be aukos. Kiek vargų išminčiai turėjo būti pasiryžę patirti, rengdamiesi kelionei prie dieviškojo Karaliaus kojų. Kokių būtent, mes nežinome. Kai kuriuos galime tik nuspėti. Tačiau akivaizdu, kad jų būta didžiulių. Anuomet niekas nekeliavodavo prabangiais traukiniais, tad jiems reikėjo daug laiko, daugybės sudėtingų pasirėngimo darbų, sunkaus triūso taisantis į kelionę, be to, jų laukė pavojai. Visa tai jie įveikė pasikliaudami vien neįprasta žvaigžde. Idant tai įvyktų, išorinį pašaukimą Dievas turėjo papildyti gyvu vidiniu kvietimu, o šioms dviguboms dieviškojo paraginimo pastangoms turėjo atsiliepti tikrai didžiadvasės ir tikinčios sielos.

Jų atlygis dvejopas, ir Šventraštyje jis aiškiai aprašytas. Vienas buvo neigiamas, nes kelionėje jie neišvengia kliūčių. Didžioji kliūtis – Jeruzalės ir žydų vadovybės tikėjimo stygius. Žvelgiant iš tam tikro atstumo ir apsipratus su šia Evangelijos ištrauka, mūsų tai nebesukrečia. Tačiau juk išminčių nuostaba turėjo būti didžiulė: šis gimimas, išjudinęs juos ir paskatinęs išsirengti į tokią ilgą kelionę, nesukelia jokio šalies krautuvininkų susidomėjimo, nepakursto skalbėjų šnekų! Visiškas abejingumas! Įvykis, turintis pakylėti visas sielas ir perkeisti pasaulį, lieka visiškoje nežinioje. Sunku patikėti, kad, susidūrę su tokiu Jeruzalės nusiteikimu, išminčiai vis dėlto nepasuko atgalios.

Antras atlygis – teigiamas, nes keliavusiems su tokiu tikėjimu galiausiai spindi šviesa.

Žvaigždė vėl pasirodo ir tampa jų vedle. Pats dangus jiems brėžia konkrečią kelionės kryptį. Reikia tik keliauti šviesoje, o nušviestas kelias labai trumpas. Po kelių paguodos valandų, per kurias jų sielos buvo palaikomos ir tartum nešamos malonės, dieviškoji teisumo Saulė leidžiasi kontemliuojama tų, kurie, nepaisydami visų sunkumų, vėlavimų ir užtemimų, ja pasitikėjo. Dieviškoji Saulė save dovanoja tik sumažėjusi, tik pasislėpusi už šydo. Net atkakę prie jos kojų ir su ja susitikę, jie gali ją atrasti ir apglėbti vien tikėjimo žvilgsniu.

Šis Karalius – tik beturtis. Šis Dievas – tik kūdikėlis. Šis beribis protas neturi žodžių, o iš Jo širdies spinduliuojantis švelnumas išreiškiamas vien naujagimio klegesiu ir neaiškiu krykštavimu. Išminčių nerimas ne didesnis, negu kelionėje susidūrus su pavojais, nematant kelio pabaigos ar patyrus žydų abejingumą. Ta Šviesa šviečia juose ir leidžia išvysti kitapus vystyklų slypinčią tylą ir nuogumą. Žvaigždė įsikūrė jų širdyse ir apšviečia jas nauja šviesa. Dievas spindi per tai, ką žmonės menkina. Išminčiams nėra nieko prakilnesnio už Tą, kuris žmonių akimis menkiausias, ir šiame mažame, nuo žmonių malonės ir aplinkybių priklausomame kūdikėlyje jie garbina Aukščiausiąjį Valdovą. Jų dvasia prasiskverbia į išlaisvinančios Tiesos gelmę. Žemiškame menkume jie atpažįsta Tą, kuris yra Viskas. Viskas prasideda ten, kur baigiasi niekas, vos pasirodęs, išsiskleidantis tartum debesis, užleisdamas Jam vietą.

Išminčiams išaušta nauja diena, kai minutės nebebėga viena paskui kitą, kai visa nušvinta amžinybės šviesa. Ši diena ir ši šviesa čia pat, priešais juos, atsiduodanti mažo klegančio kūdikėlio bruožuose. Kažin ar jiems virš galvų pakilo laiminanti ranka, ar Jo žvilgsnis susitiko su jų? Tai nesvarbu. Jų tikėjimas prasiskverbia pro šį paviršių ir eina susitikti su begaline Meile, kuri už jo slypėdama spindi dar ryškiau.

Iš Bernardinai.lt archyvu